

Uw thuis, in een beter passend huis

Het verhuisverhaal van Marianne uit Nunspeet

In Gelderland hebben heel wat 55-plussers in een eengezinswoning in de sociale huur de wens om te verhuizen naar een woning die beter past bij hun woonwensen en de toekomst. Maar op dit moment ervaren zij soms belemmeringen om te verhuizen.

Provincie Gelderland heeft daarom het initiatief genomen verhuiscoaches in te zetten. Samen met de bewoners kijkt een verhuiscoach wat een passend nieuw thuis kan worden en wat daarvoor nodig is. Indien bewoners verhuizen, komen hun huurwoningen weer vrij voor anderen. Bijvoorbeeld voor starters of gezinnen. Dit heet doorstroming.

Lees hieronder het verhuisverhaal van Marianne uit Nunspeet, die met hulp van verhuiscoach Carola de knoop heeft doorgehakt en is verhuisd.

Marianne: Tussen het voornemen om kleiner te gaan wonen en de daadwerkelijke overstap naar minder verdiepingen en minder vertrekken, zit een enorm verschil. Het voornemen wordt overdacht terwijl je rustig op een bankje in de zon zit te mijmeren. De uitvoering, kan ik na afloop zeggen, is te vergelijken met het beklimmen van de Kilimanjaro.

Nu ik zit na te hijgen tussen de laatste verhuisdozen, bevind ik me nog steeds in de buurt van de top en moet, wil ik hier wortelen, stapvoets naar beneden en dozen ontwijkend waarvan ik niet meer weet wat erin zit.

De bovenverdieping was intussen opslag geworden voor de kinderen, die alle spullen daar gemakshalve lieten staan. Daarbij beschikte ik niet meer over voldoende energie en spierkracht om de tuin te onderhouden.

Sinds mijn dochter een baan heeft bij een bedrijf dat ouderen huisvesting biedt op meer dan 120 locaties en zich verdiepte in wat het vergt om een grotere sociale huurwoning in te ruilen voor een kleinere, stuitte zij op het bestaan van de verhuiscoach. En de mogelijkheid om een subsidie voor het verhuizen aan te vragen. Hoewel ik realistisch ben en vond dat ik op mijn zeventigste inderdaad toe was aan een gelijkvloerse woning, met gemakken die ik niet had en waarin het wonen overzichtelijker werd, stond mijn lijf nog in de ankers. Alles in mij verzette zich tegen de achttiende verhuizing.

Het voornemen om te verhuizen ontstond omdat ik alleen een huis bewoonde met vier slaapkamers. Van het soort waar veel gezinnen al jaren op zitten te wachten.

 provincie
Gelderland

Verhuistrauma

Mijn verhuisverleden is er een van amateuristische omvang. Ik heb nog nooit een verhuizer bij de hand gehad. We verhuisden in heen-en weer rijdende busjes met aanhangers. Twee keer drie weken voor een bevalling zonder dat er een babykamer was ingericht. Eén keer in een scheiding, één keer omdat de huur in mijn vrijesectorwoning de pan uitrees. Ook de volgende verhuizing zou op die manier plaats vinden. Tot nu toe was ik altijd verhuisd omdat de omstandigheden mij daartoe dwongen, niet omdat ik had gekozen voor een mooier huis of een betere locatie. Weliswaar droomde ik als schrijver vaak genoeg van een mondiale doorbraak die mij in de gelegenheid zou stellen een huis te kopen met uitzicht op zee en bij voorkeur in een mediterraan gebied. Die huizen laat ik wel in mijn romans verschijnen, waar de hoofdpersoon in staat was tot dat soort grootse en meeslepende daden, maar daar bleef het bij.

Verhuiscoach Carola

De verhuiscoach kwam op bezoek. Carola straalde een onverwoestbaar optimisme uit. Na een inleidend gesprek waaruit bleek dat ze ervaren was en kijk had op de personen die ze begeleidde, pakte ze een groot vel en tekende daarop aan wat voor mij van belang was.

Vrijwel het eerste woord dat de coach liet vallen, was “wensverhuizing”. Het woord ontkiemde onmiddellijk en zelfs zo hevig, dat het vel al snel vol was met voorwaarden die enigszins buitenproportioneel waren. Geen tuin meer? Dan wel een balkon op het zuiden. Een rustige wijk met uitzicht op veel groen. En een werkkamer, want ik ben wel zeventig, maar nog volop in de weer met het schrijven van romans en het uitvoeren van opdrachten voor illustraties. Verder kook ik elke maand het familiediner, dus een keuken moest ook royaal zijn. Mijn huis zou kleiner zijn, maar moest plaats bieden voor acht boekenkasten en vier bureaus, want waar moest ik anders mijn schrijf- en tekenspullen laten?

Wensen

Ik werd er fijntjes op gewezen dat in de categorie sociale huurwoningen de keuze wat het aantal kamers betrof, beperkt was. Feitelijk moest je volstaan met één slaapkamer. Met wat ik aan wensen had opgeschreven, viel ik in de categorie middenhuur en dat kon ik wel schudden, want mijn inkomen is na mijn pensionering behoorlijk gerantsoeneerd.

**Ik ging een aantal woningen bezichtigen.
Carola belde en moedigde mij van de zijlijn
aan om geen genoeg te nemen met een
woning waarin ik me niet prettig voelde.**

Mijn dochter deed hetzelfde. De eerste woningen die ik bezichtigde waren ontmoedigend. Ik liep door gangen met vale vloerbedekking en reproducties in vergulde lijsten van schepen die op zee vergaan. Na het openen van de eerste voordeuren wachtte mij woonkamers met een minuscuul keukenblokje of een slaapkamer en uitzicht op een parkeerplaats. De overweging om gewoon in mijn eigen huis te blijven wonen, drong zich sterk op.

Paniekaanval

Het woord “wensverhuizing” en de aanmoedigingen van Carola, hielden me op de been. Ik had een doel voor ogen. Op een dag ontdekte mijn dochter een huis. Aan een erf. De naam riep een landelijke sfeer op. Ze kreeg me zo ver om me in te laten schrijven en op grond van het aantal ingeschreven jaren en vermoedelijk op grond van het feit dat ik een gewenste woning achter zou laten en heel misschien omdat ik al 20 jaar zonder strafblad huurde bij dezelfde woningbouwvereniging, stond ik meteen op nummer één. En na 45 andere belangstellenden, nog steeds.

Ik kreeg een heuse paniekaanval, met hyperventilatie en een slapeloze nacht, ik wilde de hele boel cancelen. Maar mijn dochter dwong me te gaan kijken. Samen. Als het niets was, haakte ik gewoon af en kwam er vanzelf een volgende kans. Carola zei hetzelfde.

We gingen kijken op een troosteloze, miezerige maandagmiddag. Voor het huis stonden wat mensen te roken. Ze verwelkomden me op z'n Rotterdams en meteen hadden we een sfeertje, want ik ben daar geboren. Binnen was het een bruine chaos, maar er waren een paar dingen.

Een geborduurd en vergeeld schilderijtje bij de ingang: “dit is een huis van liefde en vrede”. Het licht, ondanks de regen. Houten schuifdeuren met glas tussen de kamer en de keuken en de kamer en de slaapkamer, wat voor nog meer licht en ruimte zorgde. Veel bergruimte. En bovenaan een vaste trap een waanzinnige zolder, met een afgetimmerde kamer. Ik droomde wel eens dat ik in mijn huis een lege kamer vond die ik nog niet eerder had ontdekt, dat ik me toen Alice in wonderland voelde. Nou, dat gevoel dus, toen ik die zolder zag.

Droomhuis

Daar woon ik nu. Met een balkon op het zuiden, met uitzicht op twee magnolia's en wat dwarrelende takken van twee grote zilverberken die in de zomer voor schaduw zorgen. Ik slaap op zolder, mijn werkkamer is die met het balkon. Er komt nog een hangmat.

Wat me heeft geholpen, waren mijn twee supporters. Hoewel ik een maand dubbel huur moest betalen, was het heerlijk om de tijd te hebben om me van mijn halve inboedel te ontdoen op een prettige manier. Weggeven, Naar de kringloop brengen. Je spullen een tweede leven geven. Langzaam je huis afbreken en inpakken en je nieuwe huis in de verf zetten. De tijd hebben om na te denken over kleuren, om vloeren uit te zoeken. Die tijd was heel belangrijk.

"Langzaam verdwijnt mijn moeheid, langzaam groeit ruimte en energie voor de dingen die ik deed voor het verhuizen. Om te schrijven en te tekenen. Een verhuiscoach als Carola kan ik voor iedereen aanbevelen, met name voor ouderen."

Dochter Nelleke over de verhuizing

Verhuizing – het is een wat beladen onderwerp, want mijn moeder is er geen fan van. Het is zo'n gedoe om alles op te ruimen, en vooral al dat regelwerk. Je adres veranderen, klusmensen regelen, de huur opzeggen... Als je eenmaal in die molen

terechtkomt, weet je dat het even heel erg druk gaat worden. Tegelijk ben je steeds in het besef dat het toch slim is om een keer kleiner te gaan wonen, qua onderhoud en energiekosten bijvoorbeeld.

Het is heel fijn dat er een verhuiscoach beschikbaar is vanuit de provincie, die je helpt onder woorden te brengen wat je woonwensen zijn en ook de focus scherpstelt.

Dit is een wensverhuizing en geen moeten. Dat perspectief geeft al een heel andere beleving van het hele proces. Daarnaast geeft de subsidie net die ruimte die je nodig hebt om van je nieuwe woning echt een fijne plek te maken. En dat is gelukt. Mijn moeder huurt nu een licht en ruim appartement, heel onderhoudsvriendelijk. Met een balkon op het zuiden!

De huidige woningmarkt is natuurlijk enorm krap, en dat geeft je het idee dat je geen kant op kan. Maar er zijn zeker voor senioren best mogelijkheden. En juist dit verhuizen, van een grote woning naar een appartement, geeft weer ruimte voor gezinnen die op zoek zijn naar een fijne plek. Dat was voor mijn moeder ook een belangrijk argument. Nu kunnen er weer andere mensen genieten van een ruime eengezinswoning. En voor haar is er een nieuwe, zonnige en overzichtelijke plek: win-win.

Carola heeft ons geholpen met het aanvragen van de subsidie voor deze verhuizing, maar ook met het zoeken naar een fijne plek en het overleggen met de wat grotere instanties. Dat zijn net dingen waar je als leek de weg kunt kwijt raken, en overweldigd wordt door alle vaktermen.

Heel fijn om zo een back up te hebben, dat heeft het proces zeker makkelijker gemaakt. Het is voor ons belangrijk dat meer mensen weten dat er een coach en subsidie beschikbaar is, dat werkt waarschijnlijk drempelverlagend.

En natuurlijk was het alsnog best een heel drukke periode, en natuurlijk zijn er dagen (vooral als het regende) dat ze dacht: waar ben ik aan begonnen. Maar nu de sleuteloverdracht van het oude huis heeft plaatsgevonden, wordt het tijd om te gaan landen, en ik weet zeker dat het dan helemaal goed gaat komen!

Verhuiscoach Carola over haar werk

Meer informatie

Wordt uw huis of tuin te groot voor u? Wilt u (in de toekomst) misschien wel kleiner of gelijkvloers wonen, en kunt u wel wat hulp gebruiken? Neem dan geheel vrijblijvend en gratis contact op met verhuiscoach Carola Butink via de e-mail: verhuiscoach@gelderland.nl. Zij helpt u graag verder! Meer informatie vindt u op www.gelderland.nl/verhuiscoach.

Het leukste aspect van mijn werk is dat ik mensen kan helpen met het vinden van een nieuw thuis. Daar doe ik het voor. Samen met Marianne in kaart brengen wat haar wensen voor een toekomstige woning zijn en wat ervoor nodig is om daar te komen. Stapje voor stapje orde in de 'chaos aan onderwerpen' brengen die bij een mogelijke verhuizing om de hoek komen kijken, bijvoorbeeld ondersteuning en advies bij contacten met de woningcorporatie, het aanvragen van subsidie, inzicht in het aanbod van woningen en ga zo maar door.

Waar bij mij altijd voorop staat dat ik aansluit op de vraag die mensen hebben en dat zij 100% zelf de regie houden, zij beslissen. Het gaat er niet om wat ik wil, maar dat mensen prettig wonen!

Met de inzet van verhuiscoaches willen provincie Gelderland, corporaties deltaWonen, Omnia Wonen, UWON, Woningstichting Putten en de betreffende gemeenten in Noord-Veluwe ervoor zorgen dat huurders in een huis wonen dat past bij hun persoonlijke situatie. De verhuiscoaches en de verhuisvergoeding zijn alleen beschikbaar voor verhuizingen vanuit sociale huurwoningen in Gelderland. Ook in andere regio's zijn de verhuiscoaches van provincie Gelderland actief, met lokale en regionale woningcorporaties en gemeenten.

Provincie Gelderland
Markt 11
6811 CG Arnhem
Postbus 9090
6800 CX Arnhem
026 359 99 99
provincieloket@gelderland.nl
www.gelderland.nl